

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 47.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392621920/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

holdt af ham alle sammen, ude mellem fremmede var det en anden Sag, men dér havde han jo heller ikke noget at gøre. Men så huskede han med Et, at i Morgen skulde han ud at bente «en ny en», og han havde slet ingen Fornøjelse mere af den hjemlige Stue.

Næste Dag var Tue på Vej med Fader for at finde Drengen. Han havde prøvet en svag Protest, men den havde ingen taget Hensyn til, og nu måtte han trave her ved Faders Side og give ham nøjagtig Besked. Efterhånden kom der dog en vis Nysgerrighed til og overvandt Frygten. Hvad mon der vilde ske?

Det var hen på Eftermiddagen, men endnu lyst, en stærk Vind blæste oppe i Bjærgfyrrerne og rejste Sneen i hvide Dampe nede på Engene. Himlen var fuld af røde Solnedgangsskyer, og det brændte og luede over de fjærne, blå Skovkamme.

«Er det her, du løb ned?» spurgte Fader og standsede.

«Nej, det var længere henne.»

Så kom de dertil, Fader stod og så sig om, Tue skottede op til ham — hvor var han dog stor og stærk, og hvor løftede han sit Hoved med Pelshuen højt, mens Øjnene spejdede skarpt ud over Landet.

«Ho, ho, Dreng — se dér,» han pegede med Stokken ned over Engene, og dernede, hvor en Markstis mørke Stribe drog sig hen over det hvide Felt, skimtedes et mosgrønt Tag bag en Række tynde, dukkende Pile, «tænkte det nok, at det var Birtes Dreng,» mumlede han, mens de gik videre.

Nu drejede de ned ad Markstien, Tue blev atter hed om Ørene, han standsede med bægge Hænder om Faders Hånd: «Får, hvad skal jeg?»

Fader så ned på ham med et Smil i Øjnene: «Du skal sige Tak til Drengen — og så skal vi se at få ham med hjem.»

«Nej — nej —» klagede Tue, han så grant Drengen trampe om derhjemme og råbe og støje ligesom de tykke Drengene fra Landet.

«Snak,» sagde Fader kort.

Tues Hjærte stod stille — der var ingen Frelse. Nu havde de nået Huset, og Fader lukkede Døren op. De gik ind ad den lille Havestil mellem de strittende, nøgne Stikkelsbærbuske og Snebærrene med de hvide Kugler. Fader åbnede den lave Dør under Tag-skægget, hvor Istappe hang, og de trådte ind i en lille, kalkkold Forstue. Fader bankede på.

«Kom ind,» lød en Stemme indenfor.

Tue tænkte i et Øjeblik Gys på Eventyret om Hans og Grete og Hexens Hus — så stod de inde i et lavt, mørkt Rum, hvor Bjælkerne hang tungt under Loftet, hvor Kappegardiner og Lavendel og Gyldenlak i Urtepotter mørkede for de små, blyndfattede Ruder, og hvor Uret dikkede — tik — tak — mellem to vældige, opredte Himmelsenge.

En Kone rejste sig forundret fra sin Rok, henne ved et brunmalet Klappbord sad Drengen og stirrede over et Par Cigarkasser med Pinde i og Klude på.

«Ih nej — se god Dag, Hr. Inspektør,» nejede Konen og strøg sig over Næsen, «værsgod at sid' ned.»

Hun skubbede et Par tunge Træstole frem, hun var en jævnhøj Kone med et brunt, glat Hår og en brun Hvergarmskjole. Hun havde en stor, bar Pandebånd og milde Øjne.

«Tak Birte,» sagde Fader og tog Plads, «ná, der har vi altså Knægten — det er vel ham, Tue?» Tue tav forlegen, men Drengen svarede sagte: «Jou.» Birte så spørgende smilende fra den ene til den anden, men så sagde Fader: «Ná, Fyren har måske ikke sagt noget?» og han fortalte Historien.

«Ih nej da!» lo Birte med sine store, hvide Tænder, «det var da helsen rart, te Anton kund' hjælp' den lille Inspektør ud af den Klemhærken.»